

— Дай го на мене, дай го на мене! почнѣ да вика Коце, да рипа наоколо и да го иска.

— На мене, на мене дай го! Г-нѣ Генчо, на мене дай го, викаше Марийка.

— Това е за мене, шеговито каза бай Генчо и продължаваше да приказва съ насѣ.

Дѣцата все продължаваха да искатъ врабчето. Бай Генчо ги гледаше и се смѣеше.

— Вий ще го испустнете, каза слѣдъ малко. Ето, ще го дамъ на Веселинка да го държи пакъ за васѣ.

Врабчето мина въ рѣцѣтъ на Веселинка. То бѣше хубаво и гиздаво. Крицето му бѣше ранено, и кръвчица се лѣеше по крицата му. Окървавена бѣше ржката на бай Генча, окървави се и оная на Веселинка. Тя го гледаше, радваше му се и го цѣлуваше. Врабчето чуруликаше, пищѣше, като че плачеше. Горкото! Какво ли не се е надѣвало? Какъ е очаквало лѣтото да дойде по-скоро, да си завие гнѣздо, да си измъти врабченца и да имъ се радва! А сега, ранено отъ пушката на ловеца, пищи, плаче проклиня! . . . О, дѣца не мъчете птичкитѣ, защото и тѣ иматъ сърдце като васѣ, и тѣ умѣйтъ да се радватъ и да плачатъ, и тѣ хвалѣтъ Бога и го прославяватъ.

Вървимъ нагорѣ. Прѣдъ насѣ сѣ Бѣлю и Султана. Султана викатъ хрътката на бай Генча. Тя е едно много глупаво куче. Колко лесно се сприятелява съ хората! Тя и съ менѣ се сприятели. Не веднѣжъ е вървѣла като сваха слѣдъ мене. Еднѣжъ даже влѣзе вътрѣ въ пощата съ мене. Проклета да бжде!

Султана е тънка, та дълга. Има кѣси червени влакна. Ушитѣ ѝ сѣ дълги и висѣтъ надолу, а краката ѝ пѣкъ тънки, та високи, като на щъркелъ.

Стигнахме на най-горнята ливада. Прѣдъ насѣ е цѣла София. Ето палатѣтъ, ето Черната джамия, ето народната печатница, ето църквата „Св. Кралъ“! Налѣво цѣлото Софийско поле. Подъ насѣ се вие рѣката Перловецъ, до неѣ арсенала съ високия коминъ, а върѣдъ полето пѣкъ — болницитѣ. Надъ насѣ е Витоша, въ политѣ ѝ селата Драгалевци, Бояна, Княжево, а надъ него Люлинъ планина. Каква хубава природа, какво весело слънце! . . .

Женитѣ постлаха единъ шалъ и седнаха да си починѣтъ. Дѣцата съ Веселинка отидоха да търсѣтъ кокичета.